

Az örökkévalóságba átnyúló húsvéti hit

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.”
(1Kor 15,19–20)

■ Tavaly húsvétkor a bezártság alkalmával azzal vigasztaltuk egymást, hogy remélhetőleg többé nem lesz ilyen ünnepünk. Sokan hittük, hogy minden jóra fordul és visszajuk régi életünket. E húsvét alkalmával az emmausi tanítványokhoz hasonlóan, akik a keresztre feszítés után hazafelé ballagva csalódottan mondták egymásnak: „mi pedig azt reméltük”. Hitükkel elindultak egy úton Jézussal, de reménységük összetört a Mester halálával. A tanítványok hittek benne, mindent elhagytak érte, és követtek őt. Éltek vele a jézusi utat, de a kereszttől elvezett a reménységük. A nagy-pénteki kereszttől és általában az emberi élet alkonya szokta kettétörni e nagyon is összetartozó két fogalmat: hit és reménység. Sokunkban megmaradt még a hit, de elveszett a reménység. Ezért olyan fontos, amit Pál apostol üzen: ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, akkor minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Az ige első fontos gondolata az, hogy szükségünk van a Krisztusban való reménységre. Mint ahogy arra is, hogy higgyünk a jóban, és tudjuk megállni, hogy még életünkben eljön a jobb, a szebb, a különbség. De nem mindegy, hogy ismerem a tantételt, vagy kimondom: hiszem és vallom. Ez utóbbiban már benne van az én reménységem is. Hogy Jézus valóban él, bennem is, s ez a remény az, amely többletet ad hitünknek. Ha nincs reménységünk, nem tudunk élni. Sok embernek van hite, de nincs reménysége, ezért igaz, hogy a legtöbb ember csendben és kétségbeesésben él. Pál szerint ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Tehát létezik olyan reménység is, amely nyomorultabbá teszi az embert. Mint ahogy Csokonai Vitéz Mihály is *csalpa, vak reményről* ír.

Reménykedtem, és megcsaltak, semmi alapja nem volt a reménységemnek, minden a fantázia szüleménye volt – így sok

hívó is nyomorulttá válik, mert reménysége nem válik valósággá. Aki csak a kereszttig tudja kísérni Jézust, annak az élete és reménysége összetörik a halál láttán. Aki minden reménységét ehhez az élethez fűzi, az nyomorulttá lesz, mert ez az élet szertefoszlik.

Szükségünk van az olyan földi reménységekre, mint a mindennapi kenyér, az emberhez méltó élet, a Kárpát-medencében való boldogulásunk. És ha Krisztusban reménykedve akarjuk ezeket megvalósítani, akkor mindennek van valóságalapja. Kell reménykednünk e földi életben is, mert Jézus útmutatást ad erre is. De ha csak ebben az életben reménykedünk, hiába erős a hitünk, annál mélyebbre süllyedünk, mert Jézus meghalt a kereszten. Ő ugyanis nem akart királyi trónra ülni, nem vállalta a politikai messiás szerepét, nem gyógyított meg minden beteget. Sokan szomorúan mentek el tőle, mert csak ebben az életben reménykedtek Krisztusban. Mai keresztyéneként is gyakran csalódunk, ha nem gyógyít meg minket vagy hozzátartozóinkat és a számunkra fontos embereket elszakítja tőlünk. Ha csak ebben az életben hiszünk, akkor sokkal nyomorultabb az életünk, mint azoknak, akik egyáltalán nem reménykednek.

Nem lehet igazán keresztyénekként élni az örökkévalóság távlatánál – erről beszélt Pál apostol. Amit Jézus hozott a földre, az nem csupán pillanatnyi jószág, megváltó bűnbocsánat vagy néhány perc ere való felemeltetés. Ő mindent akart adni, hiszen az örökkévaló életet ajándékozta nekünk. Aki nem reméli az örök életet, az mindent elveszít Krisztus halálával. Ámde ő feltámadott, „és zsengejük lett azoknak, akik elaludtak”. Ez az igazi húsvéti hit, amely átnyúl az örökkévalóságba. Örvendjünk tehát e húsvéton, hogy mi is ennek az örömmel részesei lehetünk.

Kató Béla
református püspök

Húsvét másképp

„...megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,8)

■ Emlékezetes év lett a 2020-as esztendő, hiszen mélyen bevészte magát tudatunkba, és ezzel együtt közös emlékezetkultúránk részévé, kitörölhetetlen tartalmává lett. A globális járványjelenség hideg zuhanyként ébresztett rá újra arra a veretes igazságra, hogy alapjában véve mennyire bizonytalan és kiszolgáltatott emberi lényünk, törekény ittlétünk, milyen határok és korlátok között vergődik folyton-folyvást.

Elszomorodva, keserű szájjal olvasom a 2020-as lelkészi munkajelentéseket a gyülekezetek életéről, népmozgalmi adatokról, a szolgálatakról általában. Kétségbeejtő, lehangoló, enyhén szólva tragikus helyzetkép tárult elém. Kulcsszavunk lett, szinte kivétel nélkül minden helyzetjelentésben az, hogy elmaradt, felfüggesztettük, ideiglenesen szünetel. Istentiszteletek, lelki alkalmak, áhítatok, család- és beteglátogatások, gyermek-, ifjúsági és egyéb alkalmak, kis híján szinte minden. Néha, itt-ott egy vakmerő, elkötelezett szolgatárs vagy lelkes szervezőcsapat mert dacolva repedést törni a zárlat szigorú, kemény falán.

De be kell vallani, hogy munkánk, hivatásunk egyre inkább digitalizálódott, többnyire virtuálissá vált, akárcsak az egész életünk. Ebben az új élethelyzetben olyan fogalmak váltak otthonossá mindennapi szótárunkban, mint a távmunka, távoktatás, online istentisztelet, virtuális áhítat. Néhány filmkocka lettünk a képernyőn, sűrített, pár másodperces unalmas hír-, szó- és gondolatföszlány. A krónikussá vált krízis-munkajelentéseink egyetlen és igazi pozitívuma online szolgálataink számszerű növekedése. Új tudás, új képesség, új megoldások és eszközök váltak életünk elengedhetetlen részeivé. Lassan beletanultunk és beleszoktunk mi, idősebbek is az új kommunikáció színes, szövevényes, időnként roppant bonyolultnak tetsző világába. Szépen lassan megtanultunk „ütőképesen”, hatékony célszerűséggel kommunikálni az online térben. Az egészszel csak az a gond, hogy bár egyre jobban kommunikálunk, ezzel egy időben kezdünk lassan elfelejteni beszélni, beszélgetni, ép és szép emberi nyelven. Mert más a kettő, egészen más. Erdemben és tartalmasan beszélgetni csak te és én viszonyban lehet. Beszélni és beszélgetni csak ott és csak úgy lehet, ha én és te, ha mi ott vagyunk, jelenvalókként, de mindenképpen valóságosan, testben és lélekben. S bármilyen nagyszerű és komplex legyen az online világ, a látszat soha, de soha nem tudja és nem is fogja pótolni a valóságot, mint ahogy a beszédet sem a mély progresszív kommunikáció.

Furcsa, nagyon szokatlan, „doketikus”, értsd látszatlátra lettünk kárhozhatóvá az egyre elhúzódó válságban, és csak remélni tudom, hogy ez nem örökké, hanem csak ideig-óráig tart. Most, húsvét küszöbén, a feltámadás ünnepére készülve ezt a doketikus, látszatlátrafoglalást szeretném felidézni. A doketizmus nem vallás, szekta volt az első századokban, hanem sokkal inkább ókeresztény krisztológiai interpretáció. Ez a felfogás azt vallotta, hogy Jézus Krisztus földi, fizikai volta csupán látszat, érzékszálódás. Jézus testi realitása igazából nem létezett, illúzió, látszat volt, halála és feltámadása úgyszintén, csupán istensége, mindenhatósága volt az ő reális létformája. A kereszten sem ő hal meg, ezért feltámadnia sem kell, mert

mindig is élt. Az egész szenvedéstörténet inkább allegória, ami túlmutat a közvetlen valóságon. A látszattörténekek mögött, vagy azok mélyén meghúzódó eszmei tartalom munkálja az üdvöt. Tudom, hogy a dolgok alakulása miatt idén is nehéz lesz szabadon, önfeledten és nyilvánosan, a ránk erőltetett korlátok nélkül megünnepelni a húsvétot, az élet ünnepét. Valószínűleg marad a távolléstartás, a bezártság és a virtuális ünnepi forma, a látszat. Ennek ellenére a mostani húsvét vízválasztó határállomás lehet számunkra, határozott kijövetel a látszattól, a mesterségesen kreált virtuális valótlanságból, a félelmek, a zavarodottság világából a valóságba.

A húsvét most az a pillanat legyen, olyan kartikus lelki megnyilatkozás, amelyben lelkünk „útvonaltervezője” kimondja: „újratervezés”. Jézus Krisztus szenvedése, halála, feltámadása nem látszat, nem illúzió, nem virtuális térben vagy időben történik, hanem hitismeretünk alapján valóságosan beágyazódva emberi történelmünkbe. A feltámadás, annak fizikai megnyilatkozása is valóság, nem látszat, nem tévedés, nem mítosz. Igaz, ami ott és akkor történik, az nem az immanens törvényszerűségek kategóriába sorolható, de attól valóságos és reális történés.

Jézus sírját óriási, nehéz kő zárta el a külső világtól. A húsvét reggelén odasiető asszonyok bizonyára nem tudták volna saját, törekény erejükkel elhengeríteni a nehéz torlaszt. Mégis, minden pillanatnyi nehézség, megoldhatatlannak tűnő akadály ellenére elindultak. A kétségbeesés, gyász, fájdalom, csalódás, félelem nem tudta megállítani őket, bátrak voltak, és elindultak. Húsvét üzenete elemi erővel törí át a halál, a félelem sírkövét – mert Isten életre teremtette az embert, nem csupán a véges, korlátozott, földi rövid létre, hanem az örök életre.

A lezárt sírról a súlyos követ nem az emberi erő, az emberi tényező gördíti el, hanem Isten hatalma. A feltámadás valósága és törvényszerűsége nyilatkozik itt meg.

Nem illuzórikus történet, nem Krisztus-eszme, a bűnt semlegesítő nagyszerű egyetemes gondolat adja az üdvösséget, hanem Jézus Krisztus valóságos testi, fizikai halála és valóságos feltámadása a megdicsőült testben.

Ez az esemény emlékeztet bennünket leginkább arra, hogy a tér az idő korlátai között vergődő életünk, ittlétünk mégsem a halállal, az elmúlással, a teljes megsemmisüléssel végződik, nem bedobva vagyunk a létezésbe. A húsvét arra emlékeztet minket, hogy a látható, tapasztalati, véges dolgokon és történekeken túl ott van az Örök, a Lét teljessége, Isten Ország, aminek egy történet által mi is részei vagyunk.

Nekünk is bátornak kell lenni, és ezen az ünnepen elindulni egymás felé és a feltámadott Úr felé, hátrahagyva félelmet, bizonytalanságot, mindenféle szellemi zavaró tényezőt. A látszattól, a bezárt virtualitásból álljunk végre az élet, a valóság, a helyreállítás talajára. Merjünk a feltámadás erőterére hagyatkozni, Krisztus feltámadásának erejéből élni, élni most már a valóságban!

Ezzel a biztatással kívánok a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház minden tagjának és családjának áldott, örömteli húsvétot!

Adorjáni Dezső Zoltán
evangélikus-lutheránus püspök

A kereszttől halottja, az új vetés magja

■ A fejünkre hullatott hamu keresztjétől, a lábmosás leboruló szolgálatánál, egyes az út a kereszttől halottjágig. Végigjárni egyedül a szeretet képes.

A Teremtés Könyve írja, az élet kerteje sivataggá válik, amikor az ember úgy dönt, hogy Isten hangja helyett más hangokra hallgat.

A világ, a városaink, a szívünk gyakran hasonlítanak a pusztasághoz, mert a kigyó sugalmazását részesítjük előnyben az Isten szavával szemben.

Az élet maga pusztasággá lesz, mert inkább vádaskodunk, mint egymást szeretjük, mert inkább a másikat okoljuk, hogy magunkat mentjük. A pusztaság a túlélés helye, ahol az önérdék a legfőbb törvény. Jézus Krisztus, aki a szenvedésben nagy, a szeretetben hatalmas, ebbe a pusztasággá vált világba érkezett, hogy megújítsa.

Jézus vallási forradalmat hajtott végre, amikor megismertette velünk az Atya titkát. Ő Jahve, aki van. Értünk van, s a Fiú által, velünk van. Szeretetét egyetlen szó értelmezi: jobban! Önmagánál jobban szereti a világot! Egyszülött Fiánál is jobban szereti a világot!

Ábel vére, a testvérgyilkos testvére halálát követelte. Krisztus vére az üldözői, bántalmazói, gyilkosai életét eszközölte ki.

Szentatyánk, Ferenc pápa nem ok nélkül aggódik az Irakban és a Közel-Keleten élő keresztény kisebbségeikért. Nem azért érkezett hozzájuk, hogy múltjukat sirassa, akik az üldöztetés miatt szinte elfogytak, hanem az újrakezdődő jövőjük tudatában akarta megerősíteni őket.

Ünnepi köszöntőjében refrénszerűen, hétszer ismételt szavai – *Rajtunk múlik!* – hozzánk is elértek, európai keresz-

tényekhez, akik az istenhitben született Európában élünk, amelyet az Európai Unió vezetése szekulárisnak nyilvánított. Ez az Európa istenellenes, hitellenes, gyűlöli az egyházat és gúnyolja a keresztényeket.

Hogyan tovább, Közel-Keleten s az egész világon üldözött keresztények? Hogyan tovább, Európa üldözött keresztényei?

A szentatyá a keresztények prófétái küldetésére utalt. Ezt kéri rajtunk számon az Isten is: a hitigazságok, s a keresztény örökség biztonságot nyújtó falai mögül lépjünk ki! Nem maradhatunk tétlenek, nem törődhetünk bele az erőszakba, az élet elleni támadásokba.

Mózes is emlékeztette a népet arra, hogy Isten hozta ki a szolgátság házából, és megkövetelte tőlük, hogy új hazájukban, amely Isten ajándéka, ne legyen más

Istenük, mint az, aki féltékeny szeretettel szereti népét.

Jézus pedig földi otthon teremtett népének, anyaszentegyházat, és szenvedésével, halálával és feltámadásával örök otthon szerzett, amit ad az Isten önmagában.

„Úgy szerette (szereti) Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta (adja) érte, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Krisztus szenvedésével, halálával, feltámadásával szerzett világ, húsvéti világ, amelyben az irtalom fölébe nő az igazságosságnak, a szeretet a kötelességnek!

Üdvösséget termő ünnepnapokat kívánok, szeretettel!

Kozma Imre
apostoli protonotárius,
a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke

Lássuk meg a bennünk ragyogó isteni lelket

„a Lélek az, aki életre kelt (...) azok a beszédek, amelyeket én szóltam nektek: Lélek és élet”. (Jn 6,63)

■ Kedves keresztény, unitárius testvéreim!

Már egy éve semmihez sem hasonlítható az az élethelyzet, amelyben napjainkat töltjük a világiárvány miatt. Egyre több a bizalmatlanság, a kételkedés, a félelem. Mindennap várjuk a jobb, a biztatóbb híreket, ám ezek még váratnak magukra. Sokunkban önkéntelenül is felmerül a kérdés, hogy vajon mindent megtettünk-e annak érdekében, hogy ezt a kórt, a fertőzést meggátoljuk, véget vessünk, felszabaduljunk a testet és lelket gúzsba kötő állapotból, vagy csak várjuk, hogy a megoldás kívülről jöjjön. Hisz egyértelmű, hogy nem lehetünk csak szemlélők, passzív nézői az eseményeknek, s bár nagyon nehéz, be kell kapcsolódunk a vírus elleni harcban!

Azt reméltük, hogy ebben az évben szabadon ünnepelhetjük keresztény világunkban a húsvét ünnepét. Templomainkban együtt imádkozhattunk, együtt énekelhetjük az ünnepi himnuszokat, bátor és biztató kézfogás kíséretében áldott ünnepet kívánhattuk egymásnak. Biztunk abban, hogy úgy köszönhetjük egymást, mint a nagypénteki tragédia után a jeruzsálemi felsőházban rettegve ülő tanítványokat üdvözölte a hét első napjának reggelén a názáreti Jézus: „Békesség néktek!”. De ez sajnos nem így lett. Most még jobban kell összpontosítsunk arra, hogy az előírásokat maradéktalanul betartsuk és egymásra figyeljünk.

Ne féljünk a védőoltástól! Nem hiszem, hogy az orvosi tudomány művelői azon fáradoznak, hogy tönkretegyék az ember életét, hanem erősíteni, védelmezni, gyógyítani akarnak keleten is, nyugaton is. A bizalmatlanság nem segít, csak a félelmet növeli! Tegyük meg mindent, hogy ne az álhírek terjedése bénítson minket, hanem a cselekvő, élő hit és a jó Isten segítő közelségének tudata erősítsen a csüggedés közepette. Isten a teremtet világ gondviselő, szerető Atyja, aki nem hagy bennünket magunkra.

Húsvét ünnepe lelket erősítő, nagy örömezetének akkor van életünkre hatása, ha mi is megnyitjuk szívünket és elménket annak befogadására. Kiüresítünk minden félelmet és aggodalmat, és ebben a homályban, amelyben napjainkat töltjük, meglátjuk a bennünk ragyogó isteni lelket. Mert ettől lesz húsvét a keresztény világ igazi nagy ünnepe. Így tudjuk megérteni a názáreti örökéletre, Isten örök szeretetéről szóló tanítását.

Az ünnep időpontját tekintve a Jézus tanítását őrzők világa két részre szakadt: keleti és nyugati kereszténység. Ez azonban nem csökkenti az ünnep jelentőségét, mert húsvét üzenete ma is feltölti emberi életünket: megelevenít, biztat, reménységgel tölt el. A keresztények, együtt vagy külön, azt ünneplik, hogy Jézus az ember látószögét kitágította, magasabb szintre emelte. A földi korlátok közé szorított ember előtt felmutatta az örökkévalóságot, az örök élet örömét, Isten legnagyobb ajándékát, a benne hinni tudás lehetőségét. Olyan magasságokat mutatott meg, és olyan magasságokba emelt bennünket, amelyek eszményként a mában élő ember számára is utat mutatnak. Jézus nem a haragvó Istent békítette ki, hanem a gyarlóságaival, bűneivel vergődő embert emelte fel a szeretet Istenének magaslatára. Ezért húsvét

a hit ünnepe, amely győzelemről, diadalról szól. Péter kételkedő döbbenettel hajol az üres sír fölé, s talán az a gondolat jut először eszébe, hogy hogyan lesz tovább, de lelkének teljes szeretetével vallja: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged”. (Jn 21,17)

Ez esztendő húsvétján alkalom és lehetőség adódik elgondolkozni azon, hogy mi az, ami öszszeköt bennünket ebben a szétaraboltságban, ebben a lezártágban. Hitem szerint ez az Istentől kapott lélek, amelyet születésünktől halálunkig „fel kell mutatnunk” a világban. Isten méltónak tartott bennünket, hogy az ő lelkét hordozzuk, és emberi életünknek ezt szóban és cselekedetekben kell igazolnia. Jézus azt tanítja, hogy „a Lélek az, aki életre kelt (...), azok a beszédek, amelyeket én szóltam nektek: Lélek és élet”. A bennünk lakozó isteni lélek által győzedelmeskedni tudunk minden bezártság és ellentét felett.

A mindent kutató és vizsgáló értelem mellett szükségünk van a szeretet erejében és hatalmában bízó hitre, mert ez örök: nem hal meg, nem lehet keresztre feszíteni és nem is értéktelenedik el. A szeretet az, amely megújít, amely olyan tartalommal tölti meg az ember életét, amelyet sem a rozsda, sem a moly nem tud megemészteni, és még a halál sem győzedelmeskedik felette. A szeretet maga Isten.

Jézus elénk tárta földi életünk lehetőségeit, és megmutatta, hogy létezik távol az ember életében. Kérdés, hogy a bennünket kereső Názáreti Jézusnak tudunk-e úgy válaszolni, mint Péter: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.” (Jn 6,68) Mert az örök élet nem holnap kezdődik, nem akkor, amikor koporsóba zárunk, hanem abban a pillanatban, amikor rádöbbsz, hogy Isten szeretetének hordozója vagy. Jézus ezt tanította, ezért halt meg, és ezért él örökké!

Húsvét ünnepére készülve a nagybőjti hetekben fokozottabban élt bennünk a tisztaság és fény utáni vágy. Emberi világunk összekuszálódott napjai sokszor elbizonytalanítanak, de a bennünket körülölelő természet zengi a megújult élet himnuszát. Nézz körül: minden élni akar!

A húsvéti ünnep úgy igazi, ha a megújuló természet Istent dicsőítő himnuszába be tudsz kapcsolódni lelked, gondolataid és érzéseid tisztaságával. Ezzel tudod bizonyítani, hogy Jézus és tanítása benned és általad él. Nem vagy „üres”, tele vagy szeretettel és árad belőled az isteni lélek jósága és békessége. Így tudsz megállni Isten igazsága előtt, így tudod emberi életed lelki-szellemi megnyilvánulásaival bizonyítani, hogy az örök élet részese és hordozója vagy a jézusi szeretet evangéliuma által. A benned élő és kiáradó szeretet emel fel a születés és halál földi életünket meghatározó korlátai fölé, mert a szeretetben nincs kezdet és vég, fent és lent. A szeretet maga Isten. Isten pedig az örökkévalóság. Jézus ezt tanította, és életével ezt példázta, így lett a mi szabadítónk és megváltónk. Ez esztendő húsvétünnepére erősítse bennünk az örökéletbe vetett hitünket, segítsen Jézus tanítása és példaadása szerint élni és cselekedni.

Adjon a mindenségnek Ura, a mi gondviselő jó Atyánk áldott húsvéti ünnepét!

Bálint Benczédi Ferenc
unitárius püspök

Élet, reményünk!

■ Összeavart, fejre állított világban, még inkább tapasztalva paradicsombeli kiűzöttségünk okozta sebzettségünket, húsvét-ra készülünk. S mert épp a Paradicsom kapujának drága áron számunkra történt újranyitására tényére emlékezünk, ezért szívből ünneplünk.

Ebből sejtet meg valamit a feltámadás első tanúja, Mária Magdolna, aki – mihelyt lehet – a hét első napján kora reggel, amikor még sötét volt, megy sietve a sírhoz (János 20, 1.). A sírba néz, közben ott áll mögötte Jézus. Sokszor vagyunk így. A halál felé fordulunk szomorú szívvel, holott ott áll mögöttünk az élet.

Bizonyosságunk, hogy Krisztussal való közösségünk

túléli a halált. Ő a mi életünk és feltámadásunk. Legyen ez látható a jelen életünkben: féltetört ünneplésünk ellenére az örömben, amely reményből és szeretetből születik. Ez küldetésünk is, mert az életünk, a hitünk lényege az egykor mindnyájunkért történtek megvallása, megjelenítése; és ebből erősödve szólni, beszélni arról, ami megtapasztalásunk.

Jézus értünk adott élete, szeretete a mi szeretetünk forrása. A kereszt a megbocsátásunk alapja, a feltámadás a reményünk horgonya. Ma még inkább szükséges az erő, amely túlmutat a földi korlátokon, túlmutat magán a halálon, ezért hittel és sokszor

mondjuk, tanúsítjuk, énekeljük a feltámadás örömét!

Csodára képes a húsvéti öröm. Minden látszat cáfolatául, a bűn erejének és a sötétség hatalmának ellenére, életet és fényt tud gyújtani az értelemben és a szívünkben. Olyan öröm hírnökeivé tesz, amely nem fél a fájdalomtól, haláltól.

Nagy szükségben lévő, a lényegre lássuk és láttassuk! Mert Krisztus feltámadt! – Valóban feltámadt! Ennek tényét hirdetve, testvéri közösségünk örömeivel, a remény zarándokaként kívánok kegyelemteljes húsvétünnepet!

László Attila
főesperes-plébános

Krisztus feltámadása (Kolozvári Tamás festménye, 1427)

Húsvéti üzenet: Krisztussal együtt ti is feltámadtatok

■ Az elmúlt napokban ismételtelen felidéztem Jézus Krisztus szenvedésének állomásait, történetét. Nagycsütörtökön visszafogott hangulattal ünnepeztük meg az utolsó vacsora emléket, lélekben végig ott voltunk a mi Jézusunk mellett, láttuk alázatát, amint megmosta tanítványai lábát, majd meghallgattuk az Ő búcsúbeszédét.

Ott voltunk lélekben az Olajfák hegyén is, ahol Vele voltunk mélyes nagy küzdelmében, vérrel verejtékezésében, ugyanakkor szegvelltük, hogy még egy órát sem tudtunk Vele virrasztani. Nagypénteken megilletődött lélekkel álltunk a kereszt alatt, és feszült figyelemmel hallgattuk az élet ura haláltusájának történetét. A passió szavai átjárták szívünket, és drámai hangulatot teremtettek a templomban. Bennünket is megkörnyékezett az a lelki fájdalom, amelyet Jézus tanítványai éreztek a Golgotán, amikor Urunk kilehelte lelkét.

A borongós nagyszombati reggel is azt mutatta, hogy mindennek vége. Haza kell menni, minden ismét újra a régi. Kár küszködni, az evilág törvénye érvényesíti hatalmát. Meghalt az igazság, a szeretet, a békesség, a jóság, az egymás iránti tisztelet. Mind ott fekszenek a sírban. Megrémülünk, hogy ennyi lenne az emberi élet? Isten ezért teremtette a bele? Amikor valakit eltemetünk, mindennek vége?

Nem, nincs vége! Húsvét ünnepén ezt hirdeti a fény: mindig uralkodik a sötétségen. Ezt hirdeti az ujjongó alleluja, hogy bár megölték a mi Urunk Jézus Krisztust, de feltámadt. Nem lehet Őt megölni. A sír üres, és bár kezdetben senki nem akarja elhinni, mégis 2000 éven keresztül tart ez a meglepetés. Az emberiség történelme új kezdet elé néz. Isten belenyúlt a történelembe, és feltámasztotta Fiát, a Megtestesültet. A halál átértelmeződik.

Számunkra Jézus Krisztus feltámadásában új világ tárul fel, mert megnyílik a halál utáni élet távlat. Átértékelődik számunkra az Istennel, a felebarátunkkal és az önmagunkkal való kapcsolatunk, mert Urunk feltámadásának fényében másképpen látjuk az életünket, és másképpen értelmezzük a világot. Eltelünk nagy reménnyel, lendülettel és egyben feladattal is. Megtapasztaljuk, hogy nincs reménytelen helyzet akkor sem, amikor emberi ésszel nem találunk megoldást, amikor nem látunk kiutat.

Bármennyire is fenyegető jelek vannak a mindennapi életben, tudjuk, hogy életünk Isten kezében van, aki annyira szeret minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk. Lendületet ad számunkra az a felismerés, hogy nem győzhet a rossz a jó felett, a hazugság az igazságon, a gyűlölet a szeretet felett. Akkor sem, ha világunkban látszólag sokszor a kapzsiság, hatalomvágy, féltékenység, bosszúvágy ördögi céljai valósulnak meg. Egyben feladatot is ad nekünk: az égiekre kell tekintnünk, nem a földiekre.

Nekünk, keresztényeknek a maradandó értékek szerint kell élni már most, a földi életben. Ez teszi hiteleshé keresztény életünket. Erre biztat bennünket Szent Pál apostol, amikor azt írja: „Krisztussal együtt ti is feltámadtatok. Keressétek tehát azt, ami odafönt van. Az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre.”

Legyünk mindannyian a feltámadt Jézus Krisztus tanúi a mindennapokban. Legyünk a remény jelei a nehéz helyzetekben. Eljűk meg teljes szívvel, örömmel és lendülettel keresztény hivatásunkat, amely az élő, szerető, gondviselő, törődő és jószágon Istenre mutat.

Dr. Kovács Gergely
római katolikus érsek,
örmény apostoli kormányzó